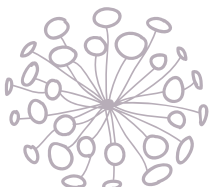

Būt vienai – noziegums, sods vai dāvana?!

Divas jaunkundzes ne tik sen satikās, lai godīgi, vispirms jau pašas sev, atbildētu uz neērtiem jautājumiem – ko mūsdienās nozīmē būt vienai, kādus izaicinājumus un varbūt arī ieguvumus tas sevī ietver?

“Dievs Tas Kungs sacīja: “Nav labi cilvēkam būt vienam.”” (1.Moz. 2:18). Un radīja sievieti – palīgu, kas atbilstu vīrietim. Paveroties apkārt, it īpaši baznīcā, redzam daudz dažāda vecuma brīnišķīgu sieviešu, kuras ir neprecētas.

Abu zemāk lasāmo stāstu varones vienprātīgi secina, ka lielākoties atbilde uz jautājumu – būt vienai ir noziegums, sods vai dāvana, var būt pašas sievietes izvēle. Tā var slēpties arī viņas identitātē. Apzinoties sevi kā Dieva radītu sievieti, iespējams piedzīvot pārmaiņas. Ieraudzīt tieši viņai nolikto un sagatavoto un iegūt drosmi to īstenot. Novērojumu iedrošinātas, abas sievietes sajutušas aicinājumu rīkot sadraudzības pasākumus sievietēm ar līdzīgu pieredzi. Sākotnēji dzimusi ideja par neprecēto sieviešu grupu, taču, saskaroties ar pretestību apzīmēt sevi ar šiem vārdiem, grupa ieguvusi nosaukumu “Būt sievietei”. Fokusējoties uz Dieva patiesību par sievieti, viņas lomu un uzdevumiem, “Būt sievietei” aicina nākt kopā, lūgt Dievu, lasīt Rakstus, atbalstot un iedrošinot citai citu kļūt stiprām Dieva apsolījumos. Pieaugt Viņa mīlestībā, neraugoties uz attiecību statusu. Apzināties sevi kā sievieti – Dieva radītu un mīlētu. Kopā ar Dievu neviens nav viens!

Lūk, arī pavisam atklāti pieredzes stāsti.

“Iesaistījos neskaitāmās kalpošanās un nodarbināju sevi līdz izaiksumam, lai aizbēgtu no sastapšanās ar realitāti – mājās mani gaida tikai kaķis!”

MĀRAS STĀSTS (šobrīd atkal studē):

«**B**ūt neprecētai, bez bērniem 29 gadu vecumā nav mana apzināta izvēle. Tā vienkārši ir sanācis. Neesmu bijusi ilgstošas, nopietnās attiecībās, taču ir bijis laiks, kad izsalkumu pēc mīlestības mēģināju remdēt gadījuma sakaros. Tie gan vēl vairāk iztukšoja un notrulināja, nesniedzot pat nojausmu par mīlestību. Esmu jutusies vainīga, ka esmu viena, dusmojusies uz Dievu, centusies saprast iemeslus un savus trūkumus. Agrāk man šķita, ka esmu izbrāķēta, jo laulības gredzenu uzskatīju par sievietes kvalitātes rādītāju. Domāju līdzīgi kā sporta stundās – vispirms izsauca labākos spēlētājus un tad negribīgi sadala slīktākos. Pats pēdējais paliek tas, kurš nevienam nepatīk. Bieži jutos kā pēdējā. Tad mani atrada Dievs, un es ļāvos fantāzijām, ka dzīve klosterī noteikti visu atrisinātu – ja jau mani neviens neizvēlas, es varu vismaz lepnī paziņot, ka pati negribu būt attiecībās un doties *laulībā* ar Dievu. Esot godīgai pret sevi un pieaugot ticībā, nācās atzīt, ka tas nav ne tik vienkārši, ne arī domāts man. Iesaistījos neskaitāmās kalpošanās un nodarbināju sevi līdz izaiksumam, lai aizbēgtu no sastapšanās ar realitāti – mājās mani gaida tikai kaķis! Gribēju īstenot sabiedrības uzliktās normas – augstskola, darbs, ģimene, taču man

Foto no arhīva materiāliem

nesaprotamu iemeslu dēļ tas nevedās. Izmēģināju iepazīšanās portālus, pāris randiņus, kur ieguvu atziņu – arī šis nav domāts man. Ar katru gadu un jaunu ielūgumu uz kāzām teju fiziski var sajūst, kā savelkas spriedze manu mīlo sirdīs, taču joprojām nevaru atbildēt uz jautājumu, kad viņi varēs dejot, svinot manas laulības. Esmu skaidrojusies par savu seksuālo orientāciju, ka tā ir tradicionāla, un vecāki var vismaz sapņot par mazbērniem. Varu saprast savus tuvos – viņi raizējas un vēl man labāko.

Šie ģimenes un draugu jautājumi vairs nesāpina tik dziļi, tomēr reizēm uzjunda sajūtu, ka ar mani kaut kas nav kārtībā, ja jau nav tā, kā citiem. Bet vai tā ir Dieva dotā patiesība par mani? Viņš nevienam nav solījis, ka ikvienam cilvēkam būs ģimene. Dievs ir solījis mūs nepamest, un pilda savu solījumu, apzināties to vai ne. Mozus grāmatā teiktais par cilvēka nebūšanu vienam neattiecas tikai uz sievietes un vīrieša attiecībām. Gribu ticēt, ka tas norāda arī uz kristīgu sadraudzību – attiecībām, kurās varam stiprināties, dalīties un augt.

Domāju, ikviena sieviete kaut reizi debesīs raidījusi izmisušu jautājumu – kāpēc? Kāpēc esmu viena? Kur iet, ko darīt, lai to labotu? Kādā brīdī sāku jautāt Dievam, ko Viņš vēlas, lai es daru? Atbilde bija – izmanto laiku, lai taptu par to, kādu Dievs tevi radījis, lai lietotu Viņa valstības celšanai. Es daudz lasīju, lūdzu un lūkoju saprast, ko nozīmē būt sievietei, kuru sevī biju atklājusi 27 gadu vecumā. Bībelē rakstīts – Dievs radīja sievieti par palīgu ▶

virietim. Nevis tikai vīram. Palīgs nenozīmē, ka jāz-dara viss cita vietā, bet gan nodrošināt vislabākos apstākļus, lai otrs var īstenot sev uzticēto misiju.

Tāpēc man šķiet svarīgi pulcināt ap sevi sievietes, kuras, iespējams, jūtas līdzīgi. Turēties kopā, lai neļautos apjukt mūsdienu daudzveidībā, piedāvājumos un krāšņumā. Lai iesakņotos Dieva viedoklī, nevis izšķīstu žurnālu, filmu vai citu mediju tiražētajās klišējās. Cik daudz mēs varam cita citu atbalstīt un iedrošināt? Manuprāt, šīs divas lietas pasaulē trūkst visvairāk. Atbalstīt un iedrošināt. Sieviete – sievieti, paaudze – paaudzi, cilvēks – cilvēku. Esot kopā un daloties savā pieredzē, atgādinot un atkal no jauna pasludinot Dieva patiesību, mēs varam stiprināt savas ticības klints pamatus, uz kuriem stāvēt pasaulē. Reizēm izrādās, ka mana dalīšanās ir iedrošinājusi un atbrīvojusi

kādu citu no kauna par to, ka šāda pieredze vai doma ir tikai viņai....

Šobrīd man ir svarīgi ļaut Dievam sevi mainīt, veidot par tādu sievieti, kāda vajadzīga manam vīram (zinu, ka pat tad, ja viņu nesastapšu, nebūšu šajā ceļā ar Dievu neko zaudējusi). Dievam mainot manu sirdi, ir pārvērtušās manas lūgšanas – agrāk daudz lūdzu par to, kādu vīru gribu sastapt, tagad lūdzu, lai topu par tādu sievieti, kurai mans vīrs gribētu pienākt klāt un uzrunāt. Šķiet būtiski neļauties grūtsirdībai un piedzīvojumos doties, neraugoties uz attiecību statusu. Man ir svarīgi īstenot to, kas man ir svarīgs, un vienatnei neļaut būt šķērslim. Vairs nebaidos runāt ne par savu saskarsmi ar viriešiem (jo par attiecībām to saukt negribas), ne par to, kā ir šobrīd būt vienai. Ko tas man nozīmē, esot ģimenē un draudzē, esot pasaulē.”

KRISTĪNES STĀSTS (atgriezies izstudētajā skolotājas profesijā, neraugoties uz laikapstākļiem, ikdienā brauc ar velosipēdu, un sevi sauc par biznesa sievieti bez biznesa):

«**P**ati uzskatu, ka esmu dzimusi laimes krekliņā vai arī man seko svētības tūkstošajā paaudzē, kā Bībelē solīts. Man dzīvē daudz kas nācis un padevies viegli, sākot ar agru staigāšanas un runāšanas apgūšanu, beidzot ar desmitniekiem augstskolā. Arī uz darba interviju neesmu gājusi. Darbavietas pašas pie manis *atnākušas*. Manā dzīvē ir daudz svētību un prieka, brīnišķīgi draugi, atbalstoša ģimene, dzīvespriecīgs raksturs, cerība nākotnes iespējām un brīnumiem. Tomēr, ir daži *bet*, kas it kā manu priecīgo un laimīgo dzīvi iekrāso ar jautājuma zīmēm un miglas klāniem pāri tik gludajiem ceļiem, kur daudz kas notiek kā pa sviestu.

Manu problēmu trio, manuprāt, ir perfekcionisms, nepārlicinātība par sevi un... tas, ka esmu viena jeb *single*, kā angļiski precīzāk tas noformulēts. Runājot par pēdējo, jāsaka, šobrīd uz savu attiecību statusu neesmu pārāk iespringusi, kas, domāju, ir liels nopelns Dieva darbam manī. Es mīlu un baudu savu dzīvi un lielu caurumu sevī šajā sakarā nejūtu. Tomēr jautājumi – kāpēc esi viena, lai gan tev drīz būs jau 34? Kad tu precēsies? – mudina mani aizdomāties. Ko lai atbild? Ar humoru, nopietni vai sarkastiski?

Pie Dieva atgriezies salīdzinoši agrā vecumā –

kad man bija 13 vai 14 gadu. Tas parasti ir laiks, kad parādās jau otrās un trešās simpātijas, kāds jau draudzējas, iet uz randiņiem. Mani tolaik interesēja tikai Dievs. Pavisam nopietni. Tik ļoti interesēja, ka pat nonācu psihologu aprūpē. Tā nu es tuvojos Dievam, un puīši mani vispār neinteresēja. Iespējams, es kādam interesēju, bet, mūsu intereses nesatikās, jo skatījies citā virzienā un dziļumā. Iestājoties augstskolā, sāku domāt – tagad gan mana dzīve nokārtosies. Filmās un grāmatās raksta, ka bieži tieši studiju gados satiec savu īsto, un visas lietas notiek. Kaut kā ar mani nenotika. Tik vien, ka platoniski iemilējos kādā krievvalodīgā puīši, kuru apbrīnoju no attāluma. Mana lielākā iniciatīva bija anonīma kartīte Valentīna dienā. Skatījos, kā man apkārt meitenes draudzējas un šķiras, kāda arī apprecējās. Domāju – ar mani laimam kaut kas nav kārtībā. Bet kas? Esmu pārāk dīvaina? Kaut kas izskatā? Pumpu par daudz? Mati par kuplu? Par ātru runāju? Nevarēju saprast, bet kompleksi piezagās... Kaut ko devos meklēt dažos tolaik populārajos čatos. Tā saucamā čatošana turpinājās kādus 2–3 gadus, rezultējoties vairākos aklajos randiņos. Sapratu, ka šis uzņemtais kurss arī nav īsti labs. Nācās atzīt, ka attiecības nemaz nevēlos, bet vēlējos tikt pamanīta, novērtēta, aplidota. Pienāca posms, kad to visu atmetu un sāku medīt – šķiet, nav lemts. Nav, ko cerēt un sapņot. Jādzīvo realitātē – nav un nebūs. Tas bija diezgan skumjš, varbūt līdz galam neapzināts nolieguma posms. Centos norakt dažādās emocijas un neatbildēto jautājumu – kas man vainas?

Diezgan sērīga aina? Tā toreiz bija. Pateicoties dažādām lekcijām, semināriem, trāpīgām grāmatām, personīgām sarunām ar gudriem cilvēkiem, draugiem, aizlūgšanām un citiem līdzekļiem, caur kuriem Dievs strādāja pie manis, Viņš mani pamazām izveda no šī apmulsuma un krīzes. Izklaušās vienkārši un viegli, taču tas prasīja laiku. Dievs, vismaz manā dzīvē, kādas lietas kārtoja pamazām, soli pa solim, reizē spēcīgi un maigi. Daudz kas notika un notiek viļņveidīgi. To var salīdzināt ar ceļojumu, kurā nezini, kas sagaida aiz likuma, bet redzi tuvākos soļus un zini, ar Kuru ej kopā. Apzinies, ka Viņš ir labs un sniedz labāko.

Šobrīd mācos pieņemt, ka esmu pilnvērtīga sieviete arī tad, ja esmu viena. Mēģinu saprast, par ko liecina un uz ko norāda mans dzīves ceļš – bez attiecībām. Dodos ceļā no Naomijas, kas kādā Bībeles grāmatā tulkota kā rūgtums un sava veida bezcerība, uz Ruti, kas tic un paļaujas, ka viņas dzīvē Dievam ir labs un cerības pilns plāns. Esmu piedzīvojuši, kā laba, Bībelē un Dieva principos balstīta mācība par tiem, kas dzīvo vieni, ir man palīdzējusi tikt ārā no dzīves un identitātes krīzēm. Kas ir Dieva vēsts man, mums – neprecētajām?

Mēs katra esam apveltīta ar savu īpašo skaistumu, raksturu un ceļu, kuru ejam. Skaistums nāk no iekšienes. Tas pastāv pat tad, ja neviens tevi ar komplimentiem neapber. Tad nu lai Dievs turpina veidot skaistu mūsu iekšējo cilvēku! Reizēm mans klupšanas akmens ir neticība Dieva patiesībai, ko Viņš dziļi manī grib iesēt un izaudzēt. Tātad savs ceļš vēl ejams...! 🙏

“Nācās atzīt, ka attiecības nemaz nevēlos, bet vēlējos tikt pamanīta, novērtēta, aplidota.”